

Bintův příběh

Jmenuji se Binta. Je mi devět let. Na svůj věk jsem malý. Narodil jsem se v klášteře Zahrada bez květin –

Ano, tak se jmenuje. Nepřerušuj.

Mniši v Zahradě bez květin nevyslovují slova ústy, protože věří, že slova jsou posvátná semena, ze kterých může vyrůst nebezpečí, pokud o ně náležitě nepečujeme.

Ne, není to jako magie lidí v hedvábných rouchách.

A přestaň mě přerušovat.

Můj otec byl velmi významný mnich. Staral se o knihovnu vzácných knih, které směli číst jen ti, kteří uměli mlčet. Mnozí v klášteře nemluvili ústy, ale to není stejné jako mlčet.

Před lety potkal ve vsi u kláštera jednu ženu a měli spolu sex...

Proč se směješ? Ne, ten znak *není* legrační. Je to prostě znak.

Měli spolu sex mnohokrát a nakonec jsem se narodil já. V klášteře Zahrada bez květin není zakázáno mít sex, protože sex –

Přestaň se smát!

Společně našli posvátnou moudrost, která není v knihách a nemůže být odhalena o samotě. To mi řekl otec.

Má matka zemřela, když jsem byl ještě velmi malý. Nevím, co se jí stalo. Otec o ní nedokázal mluvit bez pláče, a tak se mnou o matce nemluvil. Paní Svišťová mě milovala a slíbila mi, že až mi bude deset, všechno mi řekne. Jenže je mi teprve devět a ty jsi paní Svišťové zlomila vaz, takže se to nikdy nedozvím.

Děláš obličej. Proč?

Tak je přestaň dělat. Moc mě to rozptyluje, a jestli tě to, co jsem ti zatím řekl, nutí dělat obličej, pak si myslím, že nemůžeš slyšet zbytek mého příběhu.

Dobrá. Ale varoval jsem tě.

Když jsem byl ještě velmi malý, uměl jsem ze rtů vyluzovat zvuky stejně jako ty. Slyšel jsem zvuky, které vydávali ostatní. Ale jak jsem rostl, zvuky začaly být tišší a teď slyším jenom... asi tohle – jako když se látka tře o látku. Slyšíš to? Tohle teď slyším pořád.

Už zase děláš obličej. Není to tak zlé. Mně se ten zvuk líbí. Uklidňuje. A měl jsem i štěstí, protože v klášteře se odjakživa používal tichý hlas. Mám nejlepší znaky ze všech, kdo tam žijí... ze všech, kdo tam kdy žili.

Cože? Aha, kolik?

Bylo nás třicet sedm, dokud se můj otec a paní Svišťová...

Před týdnem přišla do kláštera jedna návštěvnice. Mluvila s mnoha mnichy a ovládala tichý hlas. Ne dokonale, ale stejně dobře jako ty, Hodný pse.

Cože? Řekla jsi mi, že se jmenuješ Hodný pes.